

[Poul Sørensen.]

i retning af, at tidspunktet må være inde til også at vise tillid til ungdommen. Det vil vi gøre ved at støtte lovforslaget.

Vi har også den opfattelse, at den mangel på politisk interesse, man for år tilbage traf i kredse inden for ungdommen, er i aftagende, og jeg kan i hvert fald for mit partis vedkommende understrege, at vi følte det som en overordentlig stor tilfredsstillelse og berigelse under sidste valgkamp at stifte bekendtskab med den interesse, som de alleryngste kredse lagde for dagen ved aktivt at gå ind i det politiske opgør, tage stilling til spørgsmålene og i det hele taget vise den interesse for det politiske liv, som vi har savnet i en række år. Hvorfor skal dansk ungdom være ringere stillet end ungdom i mange andre lande? Det mener vi ikke er rimeligt, og det er også et synspunkt, vi anlægger, når vi stiller os positive over for den foreslåede nedsættelse af valgretsaldere til 21 år.

Vi skal i denne sag igennem en folkeafstemning, og der kunne siges meget om herom, men det kan i og for sig kun have mere teoretisk interesse, idet grundlaget for folkeafstemninger jo ligger ganske fast. Jeg kan dog ikke tilbageholde det hjertesuk, at vi meget gerne, når vi nu skal have en sag til folkeafstemning, havde set, at vi ikke havde haft de regler, vi har. Det konservative folkeparti havde ønsket udvidede regler for folkeafstemninger omkring grundlovsforhandlingerne. Det nåede vi ikke til, og nu må vi altså benytte os af den regel, som er fastlagt — jeg tænker på bestemmelsen om de 30 pct. nej-stemmer af samtlige stemmeberettigede, der skal opnås, for at lovforslaget falder bort. Jeg vil gerne i denne forbindelse udtale ængstelse for, at denne form for folkeafstemning måske kan bringe et billede frem, som visse kredse kan bruge, kan tyde som mangel på interesse i befolkningen. Når det er sådan, at de, der i denne forbindelse stiller sig udenfor, bliver hjemme og ikke deltager, tæller med på den ene vægtskål, er det en opfordring til ikke at udvikle den politiske aktivitet, som et demokratisk samfund som vort i virkeligheden havde godt af.

Jeg vil med disse få ord atter understrege, at det konservative folkeparti med lyst og

interesse går ind i arbejdet for at nå valgretsaldere på de 21 år. Det mener vi ud fra alle synspunkter vil være sagligt og rimeligt.

Baunsgaard: Det er med stor glæde, vi i det radikale venstre konstaterer, at vi i dag er nået frem til det øjeblik, hvor det høje folketing igen stilles over for kravet om en gennemførelse af 21 års valget.

Der er i tidens løb blevet sagt meget om dette spørgsmål. Det reelle, hvis man skal have et sammenligningsgrundlag — og det kan måske være formålstjenligt at tage et sådan sammenligningsgrundlag — er, som også det ærede medlem hr. Poul Sørensen fremdrog, den omstændighed, at vi i Danmark har en højere valgretsaldere, end det er almindeligt i de fleste andre lande.

Spørgsmålet om ungdommens interesse i at få denne valget kan man selvfølgelig diskutere. Jeg føler mig overbevist om, at interessen er betydelig større, end man almindeligvis mener at kunne konstatere; men jeg er i øvrigt af den opfattelse, at selve spørgsmålet om de unges interesse for valget og for at deltage i et folketingsvalg ikke er det rigtige grundlag for en almindelig principiel og en almindelig demokratisk vurdering.

Skal man tale om det rigtige grundlag for en stillingtagen, kan det godt fremføres her som noget absolut glædeligt, at man i Dansk Ungdoms Fællesråd i enighed mellem den politiske og den upolitiske ungdoms organisationer er mødtes i ønsket om en gennemførelse af 21 års valgretsaldere. Når man som jeg gennem mange år har deltaget i ungdomspolitisk arbejde, er det glædeligt at konstatere, at man her for første gang så en bred manifestation, hvor alle unge, uanset om de havde politisk tilhørsforhold eller ikke, gik ind for ungdommens valget fra 21 år. Vi, der med begejstring er gået ind i kampen for 21 års valget, kan jo ikke andet end være glade for, at et lovforslag herom nu er fremsat. Når man husker 1930ernes kampe for afskaffelse af landstinget, kan det kun være med den mest ubetingede glæde, jeg i dag hilser det sidste skridt velkommen.

For mig er det det afgørende, at det radikale venstres principielle krav om den